

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, Mgr. David Hipšra, Mgr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: M. A. M. R., zastoupeného Mgr. Gabrielem Šípem, advokátem v Kladně, Kleinerova 24, proti žalovanému Ministerstvu vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2006, čj. OAM-1104/LE-05-07-2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2006, čj. 46 Az 84/2006-17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**
- III. Odměna advokáta Mgr. Gabriela Šípa se určuje částkou 2400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 9. 2006, čj. OAM-1104/LE-05-07-2006, zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 17. 10. 2006, čj. 46 Az 84/2006-17, zamítl. Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006–39 (www.nssoud.cz).

V posuzované věci stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se proto mohl touto otázkou zabývat pouze v obecné rovině za použití kritérií nastíněných ve svém shora citovaném usnesení.

Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolal stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. zmatečnosti řízení před soudem. Namítl, že ve věci rozhodoval soud k tomu místně nepřislušný (Krajský soud v Praze), k němuž stěžovatel podal žalobu v důsledku špatného poučení ze strany žalovaného. Dovedil, že místně příslušným soudem k posouzení jeho věci byl Městský soud v Praze.

Nejvyšší správní soud připomíná, že obdobnými otázkami se již zabýval v řadě svých rozhodnutí, v nichž vyslovil, že jako místo hlášeného pobytu žadatele o azyl ve smyslu

§ 77 zákona o azylu, je třeba považovat i přijímací středisko, do něhož byl stěžovatel umístěn policií podle § 73 odst. 1 zákona o azylu, a dále že nedostatek místní příslušnosti krajského soudu, který ve věci rozhodoval, namítaný až v kasační stížnosti, zásadně nezpůsobuje zmatečnost řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a není tak důvodem pro zrušení jeho rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2007, čj. 2 Azs 156/2006-38, a ze dne 22. 3. 2007, čj. 8 Azs 118/2006-81, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2007, čj. 4 Azs 246/2006-61, dostupné na www.nssoud.cz). Aplikovatelnost zásady *perpetuatio fori* ve sféře správního soudnictví vyslovil Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 12. 6. 2003, čj. Nad 52/2003-28, publikovaném pod č. 27/2003 Sb. NSS.

Stěžovatel dále uvedl, že o azyl požádal mj. z politických důvodů, které ve své žádosti neuvedl ze strachu, že by se tyto informace mohly dostat k rukám egyptských úřadů. Ze soudního spisu bylo zjištěno, že stěžovatel tyto skutečnosti v řízení před krajským soudem neuvedl. Z pohledu přezkumu kasačním soudem se tak jedná o skutečnosti, které stěžovatel uplatnil poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí, a k nimž Nejvyšší správní soud nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud připomíná, že soudní řád správní stanoví uvedený postup soudu obligatorně, není tedy na jeho úvaze, zda k pozdě předloženým skutečnostem přihlédne či nikoli.

Nejvyšší správní soud, zejména s ohledem na existenci své ustálené a vnitřně jednotné judikatury, v posuzované věci žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti neshledal a proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1x 2100 Kč za jeden úkon právní služby (převzetí a příprava věci) a dále 1x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. května 2007

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu